

κάποιον κίνδυνον' και εγω τον κίνδυνον αυτον θα τον διέτρεχα ευχαριστως.

— Θεις, ειπε τότε η Ρόζα θαρσιστε ποτε την 'Ελλην να γινη διδασκαλισσα; Εγω δεν θελω. . . Αμα τελειωση το Σχολειον, πρεπει να ελθη να ζηση πια μαζι μας. Δεν ειμφορω να ζησω μακραν της' δεν θελω να μας φυγη, δια να γινη διδασκαλισσα.

— Θα καμη εκεινο, που θα ευχαριστη περισσοτερον και τας δυο σας, ανεκριθη μειδιων ο κ. Βωρκε. Εγω δεν θα της επιβαλω τιποτε. Αν θελη να κατοικησθι μαζι μας, καλως να ελθη. Ητο ομως εποχη, προσεθεσε πονηρως, που αυτο δεν το επιθυμουσατε τσον πολυ, δεσποινις Ρόζα! Ησθε ολιγον ζηλοτυπος, και μου φαίνεται, — αν δεν απατωμαι, — οτι η 'Ελλη εσταλη εις το σχολειον εσωτερικη, μονον και μονον διοτι η μισ Ρόζα δεν τα ειχε καλα μαζι της.

— Ναι, το θυμουμαι, ειπεν η Ρόζα κοκκινιζουσα. Απορω κ' εγω πως ημουν τότε τσον ανοητη! . . Ζηλιαρα! εγω ζηλιαρα; Και διατι; Μηπως δεν ημουν και δεν ειμαι η ανεψια σας; Ποιος ειμφορει να μ' εμποδιση να ειμαι; Και πως ημφορουσα να ζηλευω αλλον οιονδηποτε;

— Εινε ομως ο κ. Βωρκε μ ο υ! ανεκραξεν η 'Ελλη με πονηριαν. Και λαβουσα την χειρα του θεiou 'Αρχη, εσηκωσε προς αυτον τα ωραια της ματια και του εχαμογελασε γλυκα.

— Οσον θελεις, ανεκριθη η Ρόζα μειδιωσα φθάνει μονον να μην εινε ο θειος σ ο υ 'Αρχης, πραγμα που δεν γινεται ποτε, ποτε, ποτε!

Και αφ' ου η διαφορα εκανονισθη προς γενικην ευχαριστησιν, ο μικρος ομιλος εξηκολουθησε τον περιπατον του επι των αρχαιων ιστορικων οχυρωματων, και κατοπιν επεστρεψαν και οι τρεις να διανυκτερευσουν εις το Ξενοδοχειον.

Την πρωιαν, επηραν το τραϊνον του Φαεν—θελκτικου χωριου παρα τας οχθας της λιμνης Σβίλλυ, — και εκειθεν επεβιθασθησαν δια το Ρατμυλλεν. μιαν των γραφικωτερων ακτων της 'Ιρλανδίας. Το περασμα της λιμνης με το ατμοπλοιον εγινεν εντος ημισειας ωρας.

— Ηθελα να διαρκη ολόκληρον ημεραν! ανεκραξεν η Ρόζα. Εδω η ζωη εινε τσον ποιητικη, τσον ωραια!

— Αληθεια, τι ευμορφον που εινε να ταξειδευη κανεις ετσι! προσεθεσεν η 'Ελλη. Νομιζω, οτι δεν υπαρχει εις τον κοσμον μεγαλητερα ευχαριστησις. Θα προγευματισωμεις εις την παραλιαν, και θα επισκεφθωμεις τα αρχαια ερειπια' κατοπι θα υπαγωμεις ες τα βουνα. Εως που θα προχωρησωμεις σημερα, θετε 'Αρχη;

— Θα κατορθωσωμεις να φθασωμεις εως την Αλμυραν λιμνην, η οποια ευρισκεται σχεδον εις την κορυφη ενος βου-

νου, και απο εκει θα υπαγωμεις να κοιμηθωμεις εις το Λεττερκεννυ. Δεν εινε βεβια ο συντομωτερος δρομος, αλλα ο περιγηγεται δεν επιζητουσιν τους συντομωτερους, αλλα τους ωραιωτερους και γραφικωτερους δρομους. Αυριον θα προχωρησωμεις εως το Δουνφαραγου, και θα σταματωμεις καθ' οδον οπου μας αρεσει.

— Ω, αυτο εινε το καλλιτερον! ανεκραξεν η Ρόζα περιχαρης. Ειμθετα ελευθεροι να κωμωμεις ο, τι θελωμεις, και τιποτε δεν θα μας εμποδιση να υπαγωμεις σημερον εις την Αλμυραν λιμνην και αυριον εις το Δουνφαραγου.

Το ατμοπλοιον προσηγγισε, τα σχοινια εδεθησαν και οι επιβαται εξηλθον. Οπως οι αλλοι, ο κ. Βωρκε επηδησεν επι της προκυμαίας, και κατοπιν εβοηθησε τα κορασια να κατελθουν τας ολισθηρας βαθμιδωσ. Απεβιθασθησαν αισιως.

Αλλα μελεις ειχαν καμη ολιγα βηματα επι της προκυμαίας, το ποδι του κ. Βωρκε προσεκοψεν εις ενα πραγμα, που ευρισκετο εκει— χαμω, ο ανθρωπος εχασε την ισορροπιαν, εκλονισθη, και επεσε με το κεφαλι εις το νερον.

Στιγη φοβερα και αλησιμνητος εις την ζωην της Ρόζας και της 'Ελλης!

Η Ρόζα ωρμησε κατοπι του, και θα ερριπτετο και αυτη εις την λιμνην, χωρις να σκεφθη οτι δεν ημφορουσε να τη δωση καμμιαν βοθησιαν, — αν καποιος δεν την συνεκρατει με κινημα αποτομον, αλλα φιλικον.

Η 'Ελλη προς στιγμην τα εχασε και εμεινεν ακινητη. . . Αλλ' αμεσως σχεδον αρπαξεν ενα σχοινι, το οποιον ευρισκετο εις την προκυμαίαν, — ακριβως εκεινο, επι του οποιου ειχε προσκοψη ο κ. Βωρκε, — και με ολην της την δυναμιν ερριψε το εν ακρον κατα το μερος οπου ειχε πεση ο θειος 'Αρχης. Εκρατησεν επεिता το αλλο ακρον δυνατα, με τας χειρας της και με τους ποδας της, και ηρριψε να φωναζη, καλουσα προς βοθησιαν. Πεντε εξ αυται και αλιεις προσετρεξαν αμεσως, προθυμοι να βοηθησουν. Ο κ. Βωρκε ανηλθε παλιν εις την επιφανειαν και επιασθη απο το σχοινι' αλλα εφαινετο πολυ αδυνατος και ολιγον ικανος να τα καταφερη μονος του.

Τοτε ενας ναυτης επεσεν εις την λιμνην, εφθασεν εως εκει που ευρισκετο ο κ. Βωρκε, και χωρις πολυν κόπον, καταρωθωσεν, υποβασταζων αυτον επι του υδατος, να τον τραθησθι εις εν μερος οπου η προκυμαία δεν ητο πολυ υψηλη, και οπου ημφορουσε να αναρριχηθη και να εξελθη.

Τα κορασια ωρμησαν ως τρελα προς τον κ. Βωρκε, τον ενηγκαλισθησαν και τον εκαλωσαν με φιληματα. Ξκεινος εμειδιασεν ασθενως, εσηκωσε το χειρι του ως το κεφαλι, εκυτατσε γυρω του ως αφρημενος, και θα επιπτεν ανασκελα, αν δεν τον εκρατει ενας ναυτης. . .

Ολος ο κοσμος που ευρισκετο εκει ετρεξε προς βοθησιαν του, ενδιαφερομενος υπερ του δυστυχους αυτου κυριου, ο οποιος ολιγον ελειψε να πνιγη, και υπερ των δυο χαριτωμενων κορασιων, τα οποια ευρισκοντο εις απογνωσησιν.

— Ελιποθυμησεν, αλλα δεν εινε τιποτε' σε λιγο θα συνελθη, ελεγεν ο εις.

— Ω, βεβαια, σε λιγο θα συνελθη, προσεθεσεν αλλος. Μη τον κινητε. Φαίνεται οτι επεσε με το κεφαλι, και εξαλυσθη. Δεν εινε τιποτε, κοριτσάκια μου.

— Πρεπει να τον πατε εστον ξενοδοχειο, συνεβουλευσε φρονιμως ενας αλλος.

Καποιος ταξειδιωτης, ο οποιος προ ολιγου ειχεν αποβιθασθη και αυτος, και επεριμενε να παρη τα πραγματα του, αντεληφθη μολις την στιγμην εκεινην το δυστύχημα, επλησιασε τον μικρον ομιλον και προσεφερε προθυμως την συνδρομην του.

— Ναι, ναι, εις το ξενοδοχειο, ειπε. Γνωριζω ενα εδω κοντα. Στηριχθητε επάνω μου, κυριε, (και επερασε τον βραχιονα του υπο το βραχιονα του κ. Βωρκε) ενας αλλος απο σας, φιλοι μου, ως τον υποστηριξη απο το αλλο μερος. Σεις, κοριτσάκια μου, μη φοδασθε. Απλη λιποθυμια και θα περαση. Ο πατερας σας θα πεση τωρα εστον κρεβατι και εγω θα στειλω να φωναζω ενα γιατρο. Δεν εινε τιποτε, ακουτε που σας λεγω!

Οι ενθαρρυντικοι αυτοι λογοι και η ταχεια βοθησιαν, ενεψυχωσαν και παρηγορησαν τα δυστυχη κορασια. Ο μικρος ομιλος εξεκίνησεν, ακολουθουμενος απο πληθος καλων ανθρωπων. Ολοι ενδιεφεροντο και ησαν συγκεκνημενοι, αλλ' οι περισσοτεροι εκινουν την κεφαλην θλιβρωσ, φανταζομενοι το πραγμα χειροτερον αφ' ο, τι ητο, οπως συμβαινει εις παρομοιας περιστασις.

Μετ' ολιγον εφθασαν εις το Ξενοδοχειον.

Οι ενθαρρυντικοι αυτοι λογοι και η ταχεια βοθησιαν, ενεψυχωσαν και παρηγορησαν τα δυστυχη κορασια. Ο μικρος ομιλος εξεκίνησεν, ακολουθουμενος απο πληθος καλων ανθρωπων. Ολοι ενδιεφεροντο και ησαν συγκεκνημενοι, αλλ' οι περισσοτεροι εκινουν την κεφαλην θλιβρωσ, φανταζομενοι το πραγμα χειροτερον αφ' ο, τι ητο, οπως συμβαινει εις παρομοιας περιστασις.

Μετ' ολιγον εφθασαν εις το Ξενοδοχειον.

(Επειτα συνεχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο Δ Α . . .

Τα ωραια λουλουδακια, Τα μυριοδροσολουσεμενα, Που σκορπουνε μυρωδια' Τα ολόχαρα πουλακια Που γλυκοζευγαρωμενα, Κελαδουνε στα κλαδια' Τα μικρουλια ποταμια Που κυλουνε βιαστικα Κι' ελο γλυκομυρουμιζουσα. Τα ολόχρυσα αστερακια Που το βραδυ μαγικα Στον αιθερα λαμπυριζουσα, Μου φωναζουσα μ' ενα στομα "Οπου παγω και σταθω, Κι' ως τον ταφο μου ακομα, Να δοξάζω το Θεο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ Κ.

ΩΡΑΙΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

Φιλος επανελθων κατ' αυτας απο την 'Ελβετιαν, μοι διηγειτο οτι εις μερικα καντονια της ευδαιμονος εκεινης χωρας, οταν δυο ανθρωποι εινε μαλωμενοι, οι κοινοι φιλοι των, δια να τους συμφιλιωσουν, καταφευγουν εις το εξης μεσον: Χωρις εκεινοι να ηξευρουσιν τιποτε, οι φιλοι ενεργουσι ουτως, ωστε να συναντηθουν υπο την αυτην στεγην και να παρακαθίσουν εις την ιδιαν τραπεζαν.

Εις την αρχην βεβαια δεν ομιλουσιν, δεν χαιρετουνται, κυτταζονται λοξως. . . Αλλ' αμα φαγουν και πιουν μαζι, τότε τοις ερχεται παλιν η διαθεσις να ξαναγινουν φιλοι, οι αλλοι επωφελουνται αυτης της διαθεσεως, και εις δεδομενην ψυχολογικην στιγμην, τους κωμουν να δώσουν τα χερια.

Δεν εινε ωραιον και αξιουμιμητον εθιμον; Και δεν ημφορουσε αρα γε να γινεται το ιδιον και δια τα μαλωμενα παιδια; Αυτα βεβαια πολυ ευκολωτερα και απο τους μεγαλους θα ελησμουσιν τας διαφορας των, αν παρεκαθηνται εις το ιδιον φιλικον τραπεζι.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

(ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ)

ΣΚΗΝΗ Β'. (Συνεχεια.)

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Βεβαιότατα! Οταν αντιγραφη κανεις, εξασφαλίζει δια τον εαυτον του το βραβειον και το αφαιρει απο αλλον μαθητην επιμελεστερον. Δι' αυτο όσοι κωμουν τέτοιο πραγμα εινε, ουτε πολυ ουτε λιγο, κ λ ε π τ α ι !

ΕΛΕΝΗ.—Ετσι νομιζω κ' εγω.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Και όσοι κατηγορουσιν εντιμους μαθητας δια τέτοιαν ατιμιαν, πρεπει να. . .

ΕΛΕΝΗ (μειδιωσα).—Να τρωγουν παραμιαν τεσσαρακοντα!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ακριβως! Αυτα κωμνει η ζηλεια. Ο Φιλιππιδης εινε αμελης μαθητης, ξευρει οτι αυτος δεν θα παρη τιποτε, και προσπαθει ναφαιρέσθι και απο τους αλλους τα βραβεια των οποιων εινε αξιοι. Να, επειδη εινε βεβαιον οτι ο Μάριος θα παρη το βραβειον της 'Ιστορίας. . .

ΜΑΡΙΟΣ (διακοπτων ζωηρως).—Καθε αλλο παρα βεβαιον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Μα συ εισαι ο καλλιτερος εστην 'Ιστορία.

ΜΑΡΙΟΣ.—Επειτα απο σε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Επειτα απο εμε, εστω. Φετος ομως δεν ειχα τυχη. Δεν ειχα μελετησθι καλα τους χρονους του Μαρίου και Σύλλα, και μου ελειψαν δυο σημαντικαι χρονολογια: η χρονολογια της αλωσεως των Αθηνων και η χρονολογια του θανατου του Μαρίου. Αν συ τες

εγραψες, μ' ενικησες. Τες εγραψες; ΜΑΡΙΟΣ.—Δεν. . . δεν θυμουμαι. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Δηλαδη τες εγραψες. Πολυ καλα! Εγω θα παρω Ε π α ι ν ο ν. Δεν πειραζει' ειμαι πολυ ευχαριστημενος οταν ενας φιλος μου περνη βραβειον, εινε σαν να το περνω εγω.

ΜΑΡΙΟΣ.—Εισαι καλως, εισαι πολυ καλως. Ελπίζω οτι συ θα παρης το βραβειον, (με διαχυσιν) και πρεπει να το παρης!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Καλα, αυτο θα το ιδουμεις αυριο. Παμε τωρα εστον κηπο να παιξωμεις λιγακι;

ΜΑΡΙΟΣ.—Α, οχι, σημερα δεν εχω ορεξι για τιποτε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ (αηθουχος).—Αληθεια, εισαι πολυ ωχρος. Δεν πιστευω να εισαι αρρωστος.

ΜΑΡΙΟΣ.—Α μπά! καθολου. . . ειμαι μονον λιγο. . . κουρασμενος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Καλα λοιπον, σε αφινω. Χαϊρε. Και αυριο με το καλο. . . (Τη θλιβει την χειρα. Προς την 'Ελένην.) Κυρια 'Ελένη. . .

ΕΛΕΝΗ.—Περιμενετε με εσιν κηπο, κυριε Ευαγγελε. Θελω να σας κοψω λιγα ψυρα για τη μητερα σας.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ω, σας ευχαριστω για τη μεγαλη σας καλωσύνη. Η μητερα θα ευχαριστηθη πολυ, γιατι αγαπα τα αυθη υπερβολικα.

ΕΛΕΝΗ.—Εφθασε. (Ο Ευαγγελος εξερχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΑΡΙΟΣ, ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ.—Ευρεις, Μαριε, οτι με ανησυχεις πολυ; Η οφεις σου εινε χλωμη, (τοσ πιάνει το χειρι) μου φαίνεται οτι εχεις και πυρετο.

ΜΑΡΙΟΣ (αποσπων το χειρι του αποστομωσ).—Δεν εχω τιποτα!

ΕΛΕΝΗ.—Μα δεν θα μου πης τελοσπαντων τι εχεις; Ελα, πε μου, σε παρακαλω, τι σε βασανιζει; . . . Ευρεις πόσον σ' αγαπω εγω. . . Αν εκαμεις κανενα καλο. . .

ΜΑΡΙΟΣ.—Ουφ! μα εισαι ανυποφορη! αφησε με ησυχο!

ΕΛΕΝΗ.—Ω, θεε μου! . . ποτε, Μαριε, δεν σε ειδα ετσι. . . Τα εχεις μαζι μου;

ΜΑΡΙΟΣ.—Σου ειπα να με αφισης. Ο Ευαγγελος σε περιμενει εστον κηπο. Πηγαινε!

ΕΛΕΝΗ (μελαγχολικως).—Καλα, πηγαινω. (Κατ' ιδιαν) Χωρις αλλο, κατι τρεχει. Η συνειδησις του τον τυπτει, και δεν θελει να την ελαφρωσθι. Δυστυχισμενη Μαριε! (Εξερχεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΑΡΙΟΣ, (μόνος)

Τι δυστυχης που ειμαι! α, πόσον ειμα δυστυχης! Μου φαίνεται οτι το σφάλ-

μα μου εινε γραμμενο εστο μετωπο μου, και οτι ελος ο κοσμος μφορει να το διαβάσθι. . . Ο Φιλιππιδης με ειδε, ηθελε να με μαρτυρησθι, και ο καίμενος ο Ευαγγελος! . . . Αχ, επρεπε να κωμ εγω ο, τι ηθελε να κωμη ο Φιλιππιδης. . . ναι, επρεπε να υπαγω και να μαρτυρηθω μόνος μου εστο Διευθυντη. . . Εινε στιγμες που μου φαίνεται οτι θα εχω τη δυναμιν να το κωμω. . . κ' επεिता παλι, το θαρρος μου λειπει. . . Πως θα με περιφρονησιν ολοι, πως θα με περιφρονη και ο Ευαγγελος! . . . Δεν ελεγεν, οτι όσοι κωμουν. . . αυτο που εκαμα εγω, εινε κλεπται; . . . Ειμαι κλεπτης. . . αληθεια, ειμαι! ναι, εκαμα ατιμιαν! . . . Γιατι να μη το καταλάβω προτητερα; . . . Μου φαίνεται, οτι αν το ελεγα σε κανενα, η συνειδησις μου θα ελαφρυνετο. . . Να κρωξω την 'Ελένη και να της το ειπω; . . .

(Ακουεται εξωθεν η φωνη του κ. Ζησιάδου, λεγοντος προς τον απηρησθη.) Ο κυριος σου εξηλθε; Δεν πειραζει, θα τον περιμενω. Ο Μάριος εινε μεσα; Πολυ καλα' και εις αυτον εχω να πω κατι τι.

ΜΑΡΙΟΣ (εντρομος).—Ο κυριος Ζησιάδης! ο καθηγητης μας! Ζητει τον πατερα μου! εχει να μου πη κατι τι! Ανεκαλυφθησιν ελα! παει, εγαθηκα! (Κωμνει να φυγη δια της θύρας του κηπου.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΜΑΡΙΟΣ, ο κ. ΖΗΣΙΑΔΗΣ, εισερχόμενος δια της θύρας του βάθρου.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (φαιδρως). Καλη μερα, Μαριε! Μπα! ετσι φυγουν, οταν ερχωμεις εγω; Μην ενομισεις οτι ηλθα να σου κωμω μαθημα; Οχι, οχι, φιλε μου! Τωρα εινε διακοπαι. Μαθηται και διδασκαλοι εχουν αναπαυσι. Λοιπον, εις αναπαυσιν! (Καθηται.)

ΜΑΡΙΟΣ (Αηθουχος).—Θελετε να μιλησετε του μπραμπά, κυριε Ζησιάδη; ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Ναι, ερχομαι να του αναγγειλω μιαν ειδησιν.

ΜΑΡΙΟΣ.—Καλην;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Πολυ καλην, πολυ ευχαριστον, και δι' εκεινον και δια σε. . . (Συρει τον Μαριον πλησιον του.) Αυριον λοιπον εινε η μεγαλη ημερα! . . . Ε, ειδες αποψε κανενα ονειρο; ε;

ΜΑΡΙΟΣ.—Οχι, κυριε Ζησιάδη, τιποτε. . .

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Βλεπω οτι εισαι πολυ μετριωφρον. Λοιπον, φιλε μου, ερχομαι να αναγγειλω εις τον πατερα σου και εις σε. . . ενα βραβειον!

ΜΑΡΙΟΣ.—Βραβειον! Εισθε βεβαιος, κυριε Ζησιάδη;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Βεβαιότατος! Περνεις το βραβειον της 'Ιστορίας!

ΜΑΡΙΟΣ (εν απογνώσει).—Τε βραβειον της 'Ιστορίας!

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (παρατηρων τον Μαριον μ' εκπληξιν).—Πως; με καταβασμενα μου-

τρα υποδέχεσαι την εἰδησίην μου; Δέν σου ἀρέσει; Δέν εἶσαι εὐχαριστημένος; ΜΑΡΙΟΣ.— Εἶμαι, κύριε καθηγητά... εἶμαι εὐχαριστημένος, ὦ, εἶμαι... πολὺ εὐχαριστημένος!... (Ἐκρήννυται εἰς λυγμούς.)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Ὠραία χαρά! Κλαῖς;!! ΜΑΡΙΟΣ.— Συλλογίζομαι τὸν Εὐάγγελο. . . Ὁ Εὐάγγελος, κύριε καθηγητά, δέν πέρνει τίποτε;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Πῶς; πέρνει τὸν πρῶτον Ἐπαῖνον.

ΜΑΡΙΟΣ.— Μόνον Ἐπαῖνο;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Διάβολε! Ἄφ' οὗ πέρνεις οὐ τὸ Βραβεῖον; . . .

ΜΑΡΙΟΣ.— Ἐπαῖνον; Μὰ γιατί; (Ἐπετα τὸ τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα τοῦ ὠρολογίου, καρφωμένοι εἰς τὴν μέσην, γυρίζουν δύο κομφαί ἐπίχρσοι βελό- ναι,— ἡ μία μακροτέρα, ἡ ἄλλη βραχυτέρα.

Εἶνε οἱ δείκται.

Ἡ μακροτέρα δεικνύει τὰ λεπτὰ καὶ ὀνομάζεται λ ε π τ ο δ ε ι κ τ η ς. Κάνει ὀλόκληρον τὸν γύρον τῆς πλακῆς εἰς διάστημα μίᾶς ὥρας.

Ἡ βραχυτέρα δεικνύει τὰς ὥρας καὶ ὀνομάζεται ὠ ρ ο δ ε ι κ τ η ς. Αὐτὴ χρειάζεται δώδεκα ὥρας δια νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς πλακῆς.

Κυττάξετε τὸν μακρὸν δείκτην, κυττάξετέ τον καλά. Τὰ καλλίτερα μάτια τοῦ κόσμου νὰ ἔχετε, πάλιν μετὰ μεγάλου κόπου θὰ διακρίνετε ὅτι προχωρεῖ. Καὶ ἔμως περιπατεῖ, κινεῖται δώδεκα φορές γρηγορότερα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Σταθῆτε ὀλίγον καὶ κυττάξετε πάλιν.

Ἴδού ἡ μικρὰ βελὸν ἐπροχώρησε κατὰ μίαν ἀπὸ τὰς ἐξήκοντα ὑποδιαίρεσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε χαραγμένα γύρω εἰς τὴν πλάκα. Παρήλθεν ἓν λεπτόν.

Ἐξήκοντα τέτοια λεπτὰ κάμουν μίαν ὥραν καὶ εἰκοσιτέσσαρες ὥραι κάμουν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ ἓν μεσονύκτιον ἕως τὸ ἄλλο.

Τριακόσαι ἐξήκοντα πέντε ἡμέραι κάμουν τὸ ἔτος καὶ ἀριθμῶς τις ἐτῶν,

μεγαλύτερος διὰ τοὺς μὲν, μικρότερος διὰ τοὺς δέ, εἶνε ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Οἱ δύο δείκται τοῦ ὠρολογίου, οἱ δύο ἐκεῖνοι δείκται οἱ ὁποῖοι φαίνονται ἀκίνητοι ἀπὸ τὴν βραδύτητα τοῦ κινουμένου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετροῦν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μας.

Κάθε πού περνᾷ ἓν λεπτόν, εἶνε ἓν λεπτόν ὀλιγότερον δι' ἡμᾶς· κάθε πού περνᾷ μία ὥρα, εἶνε μία ὥρα ὀλιγότερον δι' ἡμᾶς· αὐτὰ ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ σύνολον τοῦ μεγάλου θησαυροῦ: τῆς ζωῆς.

— Τί ἀργὰ πού περνᾷ ὁ καιρὸς! σκέπτεται ἡ ὀκνηρὰ Εὐτέρπη, καὶ χασμάται ἀπὸ τὴν πληξίν καὶ κυττάζει κάθε στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου. Τί ἀργὰ πού περνᾷ ὁ καιρὸς! Μὰ τί; δέν κινουῦνται λοιπὸν οἱ δείκται τοῦ ὠρολογίου; Ἄχ, ἄς μπορούσα νὰ τοὺς δώσω μίαν σπρωξιά μὲ τὸ χέρι μου, διὰ νὰ προχωρήσουν! Ἄχ, μὰ πότε θὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα;

Ἡ Γεωργία ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶνε ὀλόκληρη βυθισμένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς. Μελετᾷ τὸ μάθημά της, γράφει τὸ θέμα πού της ἔδωσαν, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τίποτε ἄλλο.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ τὸ μάθημα ἐτελείωσε.

— Τί γρήγορα πού περνᾷ ὁ καιρὸς! συλλογίζεται ἡ Γεωργία. Πόσον γρήγορα ἐπροχώρησαν οἱ δείκται τοῦ ὠρολογίου. Ἄχ, ἄς ἠμπορούσα νὰ τοὺς κάμω νὰ ὀπισθοδρομή-

σουν κατὰ ἓν τέταρτον τοῦλάχιστον, διὰ νὰ προφθάσω νὰ κυττάξω ἄλλην μίαν φοράν τὸ θέμα μου, μὴν ἄφῃσα κανένα λάθος. . .

Ποία ἀπὸ τὰς δύο ἔχει δίκαιον; ἡ ὀκνηρὰ Εὐτέρπη, πού εὕρισκε τὸν χρόνον τόσο μακρὸν, ἢ ἡ φιλεργὸς Γεωρ-

για πού τον εὕρισκει τόσο βραχύν. . . Ὡ, χωρὶς ἄλλο ἡ Γεωργία! Ναι, παιδιὰ μου, ὁ χρόνος εἶνε βραχύν, ὁ καιρὸς περνᾷ πολὺ γρήγορα, ὅσον ἀργὰ καὶ ἂν περιπατοῦν οἱ δείκται τοῦ ὠρολογίου!

Καὶ μέχρι τοῦ ἐσχάτου, τοῦ βαθυτάτου γῆρατος ἂν φθάσωμεν, πάλιν ὁ χρόνος εἶνε βραχύν, πολὺ βραχύν, σὰς λέγω, διότι ἡ ζωὴ ἔγινε διὰ τὴν ἐργασίαν.

Ἄς τον χρονομοποιήσωμεν τὸν χρόνον αὐτὸν πού μας χαρίζει ὁ Θεὸς ἄς τον μεταχειρισθῶμεν ἐπιφελῶς. Μίαν ἡμέραν θὰ δώσωμεν λόγον δι' αὐτόν, ὅπως ὁ ὑπέρτης ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν κύριόν του, διὰ θησαυρὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἐνεπίστεύθη.

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

— Γνωρίζομεν τώρα, εἶπε, διὰ ποῖον λόγον οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλ:π καὶ Βαρίνας ἐπεχείρησαν αὐτὸ τὸ ταξίδιον εἰς τὸν Ὀρενόκον. Ἄρα γε καὶ τὸ ἰδικόν σας ἔχει τὸν αὐτὸν σκοπὸν;

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔκαμε ζωηρότατον κίνημα ἀρνήσεως· ἀλλὰ, ὑπέκρινε εἰς νεῦμα τοῦ Παύλου, παρητήθη τῆς ἰδέας νὰ ἐκφράσῃ τὴν περιφρόνησιν του πρὸς τὰ γεωγραφικὰ προβλήματα.

Τότε ὁ νεανίας διηγήθη τὴν ἱστορίαν του καὶ ἐξέθεσε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποῖους ἀφῆκε τὴν πατρίδα του καὶ ἐπεχειρεῖ τὸ μέγα ταξίδιον.

Ὁ γηραιὸς κ. Μαρσάλ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ διήγησις αὐτῆ. Ἐλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Παύλου, τὸν εἴλκυσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον,—διὰ τὸ ὁποῖον ὁ λοχίας ἐγόγγυσεν ὑποκόπως,— καὶ τῷ ἔδωκε τρόπον τινὰ τὴν εὐλογίαν του, μὲ διαπύρους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων του.

— Ἄλλ' οὔτε σεῖς, κύριε Μαρσάλ, οὔτε ὁ κύριος Ἐπαρχος δὲν ἠκούσατε νὰ γίνεται ποτὲ λόγος περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

Ἀπάντησις ἀρνητικῆ.

— Ἴσως ὑπέλαβεν ὁ Ἐπαρχος, νὰ μὴν ἦλθιν εἰς τὴν Οὐρβάναν ὁ κ. συνταγματάρχης... Τοῦτο ἔμως μ' ἐκπλήττει, διότι ἔλα τὰ πλοίαρια προσεγγίζουσαν ἐδῶ διὰ νὰ κάμουν τὰς προμηθείας των... Πότε εἶπατε; εἰς τὰ 1879; . .

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος. Ἐμένατε καὶ τότε εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωρίον;

— Βεβαίωτα· ποτὲ ὁμως δὲν ἤκουσα ὅτι ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ συνταγματάρχης.

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα! . . — Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν, ἀγαπητό μου παιδί, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἄφισεν ὁ πατέρας σας ἱ- χνη διαμονῆς εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, καὶ ἐκεῖ ἀφεύκτως θὰ σας δώσουν τὰς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐρευνῶν σας.

Ἡ συναναστροφὴ παρετάθη μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, καὶ οἱ ξένοι τοῦ Ἐπαρχου, ἀποχαιρετήσαντες τὴν ὑποχρεωτικὴν οἰκογένειαν, ἐπανήλθον εἰς τὰ πλοιαρία των, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰποπλεύσουν ἀφεύκτως τὴν πρωΐαν.

Ὁ Παῦλος ἐξηπλώθη εἰς τὴν στραμνὴν του, καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ τακτικὸν κυνήγιον τῶν κωνώπων, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἰδικὴν του.

Ἀπεκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὁ ὕπνος των δὲν ὑπῆρξε πολὺ ὥρος.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, θόρυβος μακρυνός, συνεχῆς, αὔξων, τοὺς ἀφύπνισε.

Ἦτο κρότος ὑπόκωφος, περίεργος, ὁ ὁποῖος ὠμοίαζε καὶ δὲν ὠμοίαζε μὲ βροντὴν μακρυνήν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἤρχισαν νὰ συνταρσῶνται παραδόξως καὶ νὰ σαλεύουν τὸ σκάφος τῆς Γαλλινέτας.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ τὸ παιδίον ἐσηκώθησαν, ἐξήλθον ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον καὶ ἐστάθησαν παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ ἱστού.

Ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ καὶ οἱ ναῦται του, ὄρθοι εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοιαρίου, ἐπεσκόπων ἀνησυχῶς τὸν ὀρίζοντα.

— Τί συμβαίνει, Βαλδέξ; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Δὲν ἠξεύρω...

— Μήπως ἐρχεται θύελλα;

— Ἄ μπᾶ! . . ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει σύννεφα... ὁ ἄνεμος εἶνε ἀνατολικὸς καὶ ἀδύνατος.

— Μ' αὐτὴ ἡ ταραχὴ τί εἶνε;

— Δὲν ἠξεύρω... δὲν ἠξεύρω... ἐπανελάμβανεν ὁ Βαλδέξ.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο τῶντι ἀνεξήγητον.

Εἰς τὴν Μαρσιάλην ἡ αὐτὴ ἐκπληξὶς ἐπιβατῶν καὶ πληρώματος.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ δύο τοῦ φίλου, ἔξω τοῦ ὑποστέγου, προσεπάθουν εἰς μάτην νὰ ἐξηγήσουν τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου.

Ἀνηλλάγησαν σκέψεις μετὰ τῶν δύο πλοιαρίων, ἀλλ' οὐδεμία ἰκανοποιητικὴ ἐξήγησις προέκυψε.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ κλόνος δὲν ἦτο αἰσθητὸς μόνον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ξηρὰν. Διὰ τοῦτο, σχεδὸν ταυτοχρόνως, οἱ κάτοικοι τῆς Οὐρβάνας, ἐγκραταλείψαντες τὰς καλύβας των, διηυθνήθησαν πρὸς τὴν ὄχθην.

Ὁ κ. Μαρσάλ καὶ ὁ Ἐπαρχος συνηνώθησαν μὲ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ κυριεύεται ἀπὸ κάποιον φέβον.

Ἡ ὥρα ἦτο τετάρτη καὶ ἡμίσεια, ἡ ἀγὴ ὑπέφωσκεν. Οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων ἀπεβίβασθησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἐπλησίασαν τὸν Ἐπαρχον.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Ὅτι εἶνε χωρὶς ἄλλο σεισμὸς εἰς τὴν Σιέρραν Ματαπέϋ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐπαρχος, καὶ αἱ δονήσεις μεταδίδονται εἰς εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ κ. Μιγκέλ παρεδέχθη αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ ἔδαφος τῶν ἰλάνων ὑπέκειτο εἰς σεισμούς. Οὐχ ἦττον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν συνομιλητῶν του ἐπὶ τοῦ παραδόξου θορύβου, ὁ ὁποῖος ἠκούετο ἐξ ἀνατολῶν.

Τοῦτο ἦτο ὄλας διόλου ἀνεξήγητον καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφῆρῃ γνώμη.

— Ἄς ἀναμεινωμεν, εἶπεν ὁ κ. Μαρσάλ. Δὲν πιστεύω νὰ διατρέχῃ κανένα κίνδυνον ἡ Οὐρβάναν.

— Καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Ἐπαρχος· νομίζω ὅτι εἰμπορεῖ ὁ κόσμος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ σπίτια του.

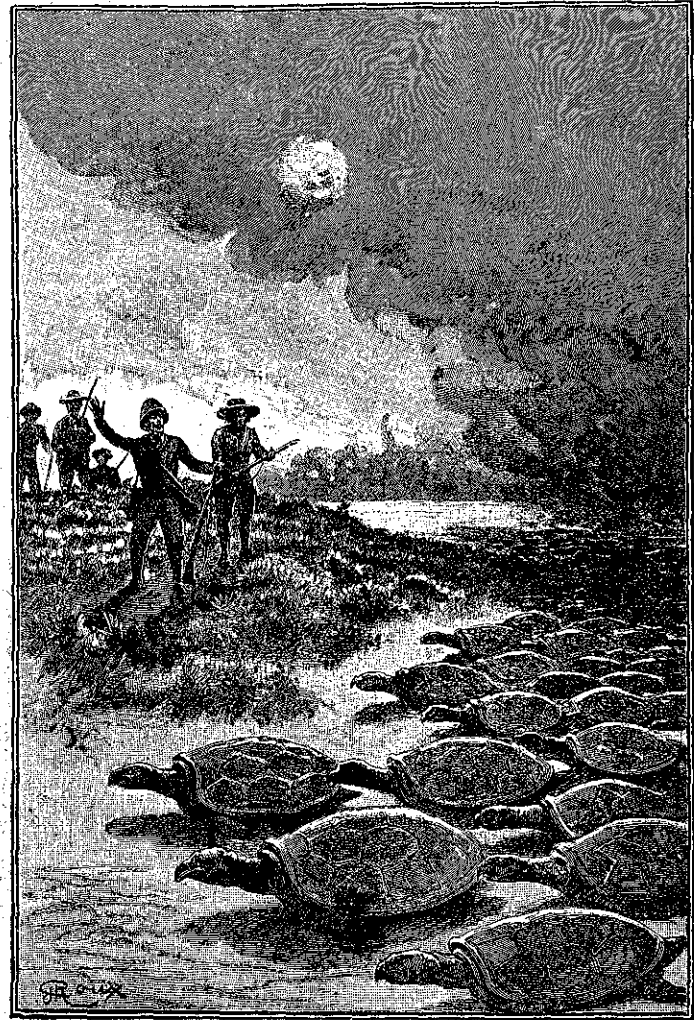
Ἄλλὰ πολὺ ὀλίγοι ἐκ τῶν κατοίκων ἤκολούθησαν τὴν συμβουλήν ταύτην. Ἄλλως τε εἶχεν ἐξημερῶση πλέον, καὶ ἴσως οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ ἐξήγγον, ὅτι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν τὰ ὠ- . .

Ἐπὶ τρεῖς ὥρας, ὁ μακροσμένος κρότος δὲν ἔπαυε ναυξάνη κατὰ τρόπον παραδόξον. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι κάτι μέγα καίμισχρον ἐγλυστροῦσεν, ἐσύρετο μακρὰν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους. Καὶ τοῦ θορύβου τούτου, τοῦ ὑποκόφου καὶ ρυθμικοῦ, οὐδεὶς ὑπέπτευεν ἀκόμη τὴν ἀληθῆ αἰτίαν.

Ὁ Ἐπαρχος καὶ ὁ κ. Μαρσάλ, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῶν δύο πλοιαρίων, ἀνήλθον εἰς τὸν λόφον τῆς Οὐρβάνας, διὰ νὰ ἐπισκοπήσουν ἀφ' ὕψη-

λοῦ τὴν πεδιάδα εἰς ἀκτίνα μεγαλύτεραν. Ὁ ἥλιος ἀνυφούτο ἐπὶ οὐρανοῦ διαυγεστάτου, ὁμοίος πρὸς φωτεινὸν ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον ἡ αὐρα ὠθεῖ πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου. Οὐδὲν νέφος εἰς τὸν ὀρίζοντα, οὐδὲν σημεῖον, προμηνῶν ἡμέραν θυελλώδη.

Ὅταν οἱ παρατηρηταὶ ἀνέβησαν εἰς ὕψος τριάνοντα περίπου μέτρων, ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς ἀνατολὰς. Ἀπέραντος ἐκτασις ἠπλοῦτο πρὸ αὐτῶν, πεδιάς εὐρεῖα καὶ καταπρασίνη, « ἡ σιγῆ ἡ ἐκεῖν θάλασσα τῆς χλόης » κατὰ τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν τοῦ γεωγράφου

« Χελῶνες! . . εἶνε χελῶνες! . . ἀνέκραξεν ὁ κ. Μιγκέλ. » (Σελ. 114, στ. β')

Ἐλισαίου Ρεκλὺς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ θάλασσα αὕτη δὲν ἦτο τώρα γαλιηναία· ὁ πυθμὴν τῆς, οὕτως εἶπαῖν, θὰ συνεταράσσετο σημαντικῶς, διότι, εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων-πέντε χιλιομέτρων, ἡ ἐπιφάνεια ἐστέφετο ἀπὸ μεγάλας τολύπας κοινορτοῦ.

— Ἴδὲ! ἐκεῖ σκόνη! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μαρσάλ· μπᾶ! τὸ χῶμα σηκώνεται ψηλά. . .

— Καὶ ὁμως δὲν φουᾷ ἀέρας! παρετήρησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Πολύ περιέργων ! υπέλαβεν ο κ. Μαρσάλ.

— Καί ακόμη περιεργότερον, προσέθεσεν ο "Επαρχος, αυτός ο κρότος πού έρχεται από μακράν, ώς αν βαρέος βηματισμού.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν ; ανέκραξεν ο κ. Φέλιπ.

Καί την στιγμήν εκείνην, ώς απάντησις εις την έρώτησίν του, ήκούσθη κρότος τις, ώς πυροβολισμός δια τυφεκίου, τόν όποιον επανέλαβεν ή ήχώ του λόφου, και τόν όποιον διεδέχθησαν έπειτα άλλοι.

— Τουφεκιάς ! .. ανέκραξεν ο λοχίας Μαρσιάλης. Είνε τουφεκιάς χωρίς άλλο.

— Πρέπει να είνε κυνηγοί 'στην πεδιάδα, παρετήρησεν ο Παύλος.

— Κυνηγοί ; .. δέν το πιστεύω, παιδί μου, απήντησεν ο κ. Μαρσάλ. Δέν θα εσήκωναν τέτοιο σύννεφο σκόνη, έκτός αν ήταν ολόκληρον στρατός.

Έν τούτοις δέν θα ήδύνατο τις νάρνηθῆ ότι οι άκουσθέντες κρότοι ήσαν πυροβολισμοί. Μάλιστα, επί του κιτρίνου νέφους του κοινορτού, εφαινοντο τώρα εδω κ' εκεί καπνοί υπόλευκοι.

Μετ' ολίγον ήκούσθησαν και άλλοι κρότοι, όσον δε μακρυσμένοι και αν ήσαν άκμή, ήρκει ή άσθενής πρωινή αύρα να τους φέρη μέχρι του χωρίου.

— Νομίζω, κύριοι, είπεν ο κ. Μιγκέλ, ότι πρέπει να υπάγωμεν να ιδώμεν τί συμβαίνει εκεί κάτω.

— Καί να βοηθήσωμεν ανθρώπους πού έχουν ίσως ανάγκην βοήθειας, προσέθεσεν ο κ. Βαρίνας.

— Ποιός ξέρει, είπεν ο Παύλος παρατηρών τον κ. Μαρσάλ, μήν είνε οι συμπαιδιάτι μου ;

— Τότε θα τα έχουν βάλῃ με όλόκληρον στρατόν ! απεκρίθη ο γέρον. Μόνον χιλιάδες ανθρώπων θα ήμπορούσαν να σηκώσουν τέση σκόνη ! .. Έχετε δίκαιον, κύριε Μιγκέλ, πάμε κάτω 'στην πεδιάδα.

— Καί να όπισθώμεν καλά, προσέθεσεν ο κ. Φέλιπ.

Τό μέτρον ήτο τώντι απαραίτητον, αν τα προαισθήματα του Παύλου Κερμάρ δέν ήσαν άπατηλά, αν επρόκειτο πραγματικώς περί των δύο Γάλλων, προσβληθέντων από τους Ίνδους του μέρους εκείνου και άμυνομένων με πυροβολισμούς.

Έντός ολίγου, οι μὲν επέστρεψαν εις τας καλύβας οι δε εις τα πλοιάρια, όθεν εξήλθον πάλιν όπισθήμενοι. Ο "Επαρχος και μερικοί από τους κατοίκους της πολίχνης, οι τρεις γεωγράφοι, ο λοχίας Μαρσιάλης και ο ανεψιός του, έκαστος με τὸ ρεβόλβερ εις την ζώνην και την καρραμπίαν επ' ώμου, εξεκίνησαν προς την πεδιάδα. Τους ήκολούθησε και ο γηραιός κύριος Μαρσάλ, τόνον ήτο μεγάλη

ή ανυπομονησία του να μάθῃ τί συνέβαινε. Τὸ μικρόν στρατεύμα επροχώρει γοργῶς, και επειδή τὸ νέφος ήρχετο κ' εκείνο αντιμέτωπον, τα τρία ή τέσσαρα χιλιόμετρα, τα όποια τους έχωριζαν, δέν θα εβράδυναν να τα διανύσουν. Άλλως τε και εκ της άποστάσεως εκείνης θα ήδύνατο να διακρίνουν τους ανθρώπους, αν τὸ νέφος του κοινορτού δέν ήτο τόσο πυκνόν. Διέκριναν όμως την λάμψιν των πυροβολισμών, οι όποιοι άντήχουν κατὰ διαλείμματα, όλονεν εύκρινέστεροι.

Ο βαρύς και ρυθμικός κρότος ήκούετο επίσης ισχυρότερος, εφ' όσον επλησίαζεν ή χαμηλή και έρπουσα μάξα, ή όποία ήτο ακόμη άόρατος.

Είχον πλησίαση εις απόστασιν ενός χιλιομέτρου, όταν ο κ. Μιγκέλ, ο όποιος εβάδιζεν επί κεφαλῆς, πλησίον του "Επαρχου, αίφνης εσταμάτησεν... Επιδώνημα υπερτάτης εκπλήξεως εξέφυγεν από τα χείλη του.

"Αν ποτε θνητός ελαβεν εύκαιρίαν να ιδῆ την περιεργιάν του τελειώς ικανοποιημένην, αν ποτε άνθρωπος κατσχύνθη φοβερά δια την δυσπιστίαν του, — αυτός είνε βέβαια ο λοχίας Μαρσιάλης ! "Α, ο γηραιός στρατιώτης δέν έπίστευεν εις την ύπαρξιν των μυριάδων εκείνων των χελωνών, αι όποιαι, κατὰ την εποχήν της ωτοκίας, πλημμυρούσιν τόν "Ορενόκον, από του στόμιου του "Αρούκα μέχρι της σύρτews της Καριβης ;

— Χελώνες ! .. είνε χελώνες ! .. ανέκραξεν ο κ. Μιγκέλ, και δέν ήπατάτο.

Ναι ! .. χελώναι, εκατόν χιλιάδες, περισσότεραι ίσως, επροχώρουν προς την δεξιάν οχθην του ποταμού.

Πέθην ή εξοδος αυτή ή άνώμαλος, ή παρα τας συνηθειας των, άρ' ου παρήλθε πλέον ή εποχή της ωτοκίας ; ..

Εις την έρώτησιν ταύτην, γεννηθεισαν εις τα πνεύματα όλων, ο κ. Μιγκέλ απεκρίθη ως εξής :

— Τα ζῶα αυτά πρέπει να έτρόμαξαν από τους σεισμούς. Θα εξεδιόχθησαν από τα ύδατα του Χελωνοποτάμου, τα όποια θα εξήλθον από την κοίτην των, και θα έρχωνται να ζητήσουν άσυλον εις τόν "Ορενόκον, υπείκοντα εις τὸ άκατανίκητον ένστικτον της αυτοσυντηρήσεως.

Η εξήγησις ήτο φυσικωτάτη, και άλλως τε ή μόνη παραδεκτή. Οι σεισμοί θάνεστατάωσαν, θα συνετάραξαν βαθύτατα την Σιέρραν Ματαπέυ και τα περιχώρα, και τρομάξασαι αι χελώναι, εξώρμησαν πανστρατιῶν α σωθούν. Ναι ! άλλ' οι πυροβολισμοί πόθεν προήρχοντο ; Ποιοι ήναγκάσθησαν να μυνθούν εναντίον των χελωνών ; Έπειτα, τί δύναμιν είχαν αι σφαίραι εναντίον των άδιαπεράστων όστράκων ;

(Έπεται συνέχεια.) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Άγαπητό μου,

ΙΣΤΕΙΩ, ότι οι εύτυχήσαντες να παρευρεθούν εις τας "Αθήνας την Δευτέραν και την Τρίτην του Πάσχα και να λάβουν θέσιν εις τὸ Στάδιον, μεταξύ των τριακονταχιλιών θεατῶν, οι όποιοι κατέκλυζαν τας κερκίδας του, θα όμολογήσουν ότι σπανίως έτυχε να ιδουν εις την ζώνην των μεγαλοπρεπέστερον και ένθουσιαστικώτερον θεαμα.

"Οχι μόνον οι "Αθηναίοι, όχι μόνον οι από των επαρχιών της Ελλάδος ή της Ανατολής ελθόντες, αλλά και αυτοί οι ξένοι περιηγηταί, οι τυχαίως εύρεθέντες εις την πρωτεύουσάν μας, — και δέν ήσαν όλίγοι, Ευρωπαίοι ή "Αμερικανοί, — κατεγοητεύθησαν, εθαύμασαν χειροκρότησαν, επήγεσαν. Διότι και δι' αυτούς άκμυρῆ τὸ θεαμα ήτο κάτι νέον και ασύνθητος. Εις τας πατρίδας των, τας μεγάλας και πλουσίας και ισχυράς, ούτε αι εξετάσεις της γυμναστικής προσλαμβάνουν τόνον πάνδημον και επιβλητικόν χαρακτήρα, ούτε Παναθηναϊκόν Στάδιον υπάρχει, — άμφιθέατρον δηλαδή μέγα, ένδοξον, ιστορικόν, ικανόν να περιλάβῃ εις τόν στίβον του χιλιάδας αγωνιστῶν και εις τας κερκίδας του μυριάδας θεατῶν, νάφυρνησῃ δε συγχρόνως τας ώραιότερας και ιερωτέρας τῶν αναμνήσεων και να προκαλέσῃ τὸν μεγαλήτερον ένθουσιασμόν.

"Οσοι δέν ήσθε εις τας "Αθήνας κατὰ τας δύο αυτὰς ήμέρας, φαντασθήτε τὸ Στάδιον όπως τὸ εΐδατε πολλάκις εις εικόνας, στολισμένον έορτασίμους και γεμάτον από κόσμον ποικιλώτατον όλόκληρον την Βασιλικήν Οικογένειαν — μη εξαίρουμένου και του Πρίγκιπος Γεωργίου της Κρήτης, παρεπιδημούντος ένταυθα, — κατέχουσιν τους βασιλικούς θώκους και περιτοιχιζομένην από την ακολουθίαν της την σφενδόνην κατειλημμένην από τας έπισημότητας και από τὸ άθος της αθηναϊκής κοινωνίας τας κερκίδας όλας πλημμυρισμένας από λαόν. Καί τας δύο ήμέρας, την τρίτην ώραν ακριβῶς, εύθως μετά την είσοδον των Βασιλέων, τὸ θεαμα ήρχιζεν. Οι μαθηταί των Σχολείων — των δημοτικῶν και ελληνικῶν την πρώτην ήμέραν, των Λυκείων και των Γυμνασίων την

δευτέραν, — εΐσρχοντο εις τὸ Στάδιον υπό τους ήχους της μουσικής, κ' επροχώρουν εν τάξει, κάθε Σχολείον με την ιδιαιτέραν στολήν του και με την σημαίαν του. Πρώτα εκάμναν ασκήσεις όλαι αι ομάδες από κοινού, και ο στίβος εγέμιζεν από άκρον εις άκρον με μαθητάς, εκτελούντας ρυθμικάς και ταυτοχρόνους κινήσεις ως εις άνθρωπος. Τὸ θεαμα ήτο έξοχον κ' επροκάλει κάθε φοράν χειροκροτήματα φρενητιώδη. Έπειτα κάθε ομάδα εξετέλει τας ασκήσεις της χωριστά, και κάθε Σχολείον εδίδε τὸ μέτρον των δυνάμεών του, παρουσίαζε τούς καρπούς των κόπων του. Εις τὸ τέλος γενική παρέλασις των εξετασθέντων μαθητῶν πρό του Βασιλέως, και έπειτα παράταξις εις διπλοῦν στοίχον κατὰ μήκος του στίβου, εν τῷ μέσω του όποιου διήρχετο άπερχομένη ή Βασιλική οικογένεια, με ζητωκραυγὰς και χειροκροτήματα.

Ούτως ετελεσθησαν αι εξετάσεις της γυμναστικής εις τας "Αθήνας. Βλέπετε πόσον ή περιγραφή μου είνε σύντομος και ώχρά, και πόσον άμυδράν ιδίαν σὰς δίδει περί του θεάματος. Άλλά και σελίδας ολοκλήρους αν είχα εις την διάθεσίν μου, πάλιν δέν θα κατώρθωνα να μεταδώσω την έντύπωσιν μου εις τους μή-παρευρεθέντας. Έπρεπε να είνε και εκεί, δια να θαυμάσῃ τα εύγραμμα και αθλητικά σώματα των παιδιών, μικρών και μεγάλων, τὰ άναδεικνυόμενα υπό τας ώραιάς στολάς την εύρυθμίαν και χάριν των κινήσεών των την μεγαλοπρέπειαν των συμπλεγμάτων των, τὸ έντονον του βηματισμού των, τὸ στρατιωτικόν εν γένει του παραστήματός των. Τότε μόνον θα ήδύνατο να έννοήσῃ τὸν ένθουσιασμόν, ο όποιος κατέλαβε τὸν πληθός εις τὸ θεαμα και να φαντασθῇ ποιαί έπαινεσθῆναι και χειροκροτήματα άντήχησαν αυτὰς τας δύο ήμέρας εις τὸ Στάδιον.

Πολλά εκ των αθηναϊκῶν σχολείων, δημοσίων και ιδιωτικῶν, διεκρίθησαν και κατὰ τας δύο ήμέρας. Μέχρι της στιγμῆς πού γράφω την παρούσάν μου, δέν εδῆμοσιεύθησαν ακόμη τα άποτελέσματα, διότι μόνον την προσεχῆ Κυριακήν θάπονεμηθούν τα Βραβεΐα έπομένως τίποτε ώρισμένον δέν εϊμπορέω να σας εΐπω Φαίνεται όμως ότι τὸ Γυμνάσιον του Πειραιῶς ήρε αληθῆ θρίαμβον και ότι εις αυτό θα δοθῇ τὸ πρώτον Βραβεΐον.

Σὰς άσπάζομαι, ΠΑΙΔΩΝ ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ Στέκεται ή "Αγάπη φύλακας Στή θύρα της καρδιάς μας, Μήπως μαράνῃ ή Συμφορά Τὰ ρόδα της χαράς μας I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τὸν μικρόν Μάκην έδωσαν καραμέλες της μέντας. Μόλις έφαγε μιαν και έκάη, άμέσως έτρεξεν εις τὸ παράθυρον, και τας έβγαλεν εις τὸν αέρα δια να κρυώσουν.

Ο μικρός Γώγος έρωτῶ τῆ μαμμά του : — Καί πῶς τὸ λένε τὸ παιδί τού θά βαπτίσωμε ;

Εξέτιμῃ από του Κορινθιακού Κύματος.

Εις τὸ θέατρον ο Κυριοκεφαλῆς στέκεται όρθιος και έμποδίζει τὸν όπισθεν του κύριον να βλέπῃ. Έπὶ τέλους ο κύριος χάνει την ύπομνήν του και τῷ λέγει εύγενῶς :

— Κάθῃσε, παιδί μου. — Εύχαριστῶ πολύ, δέν εΐμαι κουρασμένος, απαντῶ ο Κυριοκεφαλῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ από καρδιάς όσους μου εύχήθησαν τὸ Χριστός. Άνάστη με επισκεπήτρια, κάρτας και εικονογραφημένα δελτάρια, Λευκήν Μαργαρίταν Πέτραν Σκανδαλον, Τυδέα, Αϊβραή της Κερκυρας, Βασιλέα του Κατέρρου Χρυσόψαρο, Παριστριαν, Σπίρτο Μοναχο κτλ. κτλ.

Ποια να είνε αυτή που μου εκαμε την έξυπνην αυτην Πρωταπριλιαν ; Μήν είνε τὸ Φάσμα της Νυκτός ; .. Άκούσατε. Άνοιγω ένα γράμμα και διαβάτω.

Άγαπητή μου Διάπλασι. Ζητώ μυριάκις συγγνώμην δι' αυτό, τὸ όποιόν σου γράφω κατωτέρω. Δώσε την εσωκλεισσαν επιστολήν μου άμέσως εις τὸν "Ανανίαν, διότι εΐμαι χαμένη ! "Αχ, ή καιμένη, τι θα κάμω ; Πρόσεξε να δοθῇ εις χείρας του. Άλλως... Θα μάθῃς πιστεύω τὰ καθεκάστα από αυτόν. Τι να γίνῃ ; "Ας ελπίζω. Λοιπόν άμέσως, μη βραδύνη.

Εύτυχῶς ο "Ανανίας ήτο παρών και του ενεχειρῆσα άμέσως τὸν εσωκλειστον φακέλλον.

Τὸν άνοίγει με τρέμουσαν χεῖρα και διαβάζει : "Αγαπητέ μου "Ανανία, "Αχ, καίμηνε ! δέν καταλαμάρθηκε καθόλου. Διατί ήνοιξες την επιστολήν ; Εΐπα ότι την εσωκλειστον θα δώσῃς εις τὸν κ. Φαίδωνα και εκείνος θα εΐπῃ εις σὰς τι έπαθα... Λοιπόν, δώσε την άμέσως. Είνε ανάγκη."

Και ο "Ανανίας περιμένει τὸν κ. Φαίδωνα ανυπομόνω, χωρίς να λέγῃ εις κανένα τίποτε με όλας μας τας έρωτήσεις. Έπὶ τέλους ο συνεργάτης μου έρχεται, και ο μυστηριώδης ψυχογύος του παραδίδει τὸν προς αυτόν διευθυνώμενον φακέλλον.

"Α, καμιά έγγραφη δια τὰ "Δητήματα" θα είνε, λέγει ο κ. Φαίδων. Καί τον άσπφραγίζει. Άλλά μέσα εύρίσκει άλλον φακέλλον κλειστον (ὸ τέταρτον αυτός !) και επιγραφόμενον : "Πρὸς την Κυρίαν Διάπλασιν. " Μου τὸν δίδει άπορών, τὸν άνοίγει άπορούσα, και αναγινώσκω : "Άγαπητή Διάπλασις. Σου άρσενε ή Πρωταπριλιά μου ; Ποια εΐμαι ; " Φαντασθήτε γέλια.

Λευκόν Κρίνον [EE] δια την ώραιαν επιστολήν. Έγέλασα πολύ με τὸν φόβον σου, όταν ήκουσες εξαπα τὸ ξυπνητήρι. πού το εκούδισε κρυφά εκείνη ή φίλη σου. Άλήθεια, ο φοβητσάρης γίνεται γελοῖος, και προσπάθῃσε να πάλλαχθῆς από αυτό τὸ ελάττωμα.

Βίγλα [EE] δια την λαμπράν περιγραφῆν της θαυμασίας εκείνης έξοχῆς, ή οποια ονομάζεται Λάσις και τόνον σε μαγεύει. .. Είνε δυνατόν να μη εύρίσκηθῃ θεμα επιστολῆς σύ, ή τόνον εύφάνταστος και ποιητικῆ ;

"Εμαθα. Μελαγχροινή "Ελληνίς, εκ της επιστολῆς σου προς τὸν κ. Φαίδωνα τὸν θάνατον τού σεβαστού και προσφιλοῦς πατρός σου, και σε συλλυπούμαι από καρδιάς δια την μεγάλην και ανεπαγόρευτον άπόλειαν. Εΐθε ο Πατήρ ο εν τοῖς ούρανοῖς να σε παρηγορήσῃ ταχέως.

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετα χαράς εις την "Αλληλογραφίαν μου και τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : "Ισπότην του Κόρακος (Π.Β. αυτό μόνον ήτο ελεύθερον) Μέγαρον "Αλέξανδρον (ένε αρχικῶν, κατὰ την παραγγελίαν του) Λεοντόκαρον (Η.Φ. σου εκλέγω αυτό πού προτιμάς) Νουσταλγόν Βασιλειοεικόν (Δ.Φ.) Μικρόν "Αμαζόνια (Μ.Μ.) Καρραμπαιπῶν (Γ.Σ. εις την αρχην μη περιμένῃς μεγάλην άπάντησιν. θάταν μου ξεναγράφῃς, τότε μάλιστα) Μελαγχροικήν της "Ανδρῶν (: :) και Νέον Αἰώνα (Κ.Δ. σου εκλέγω αυτό.)

Άσπασμοί, πληροφορία : ο Εδμαιοσ άσπάζεται τὸ Μαγαμένον Φύλλον, και ζητεῖ τάρχικα και την διαμονήν του — ή Προσφιλης Πατρὸς άσπάζεται την Μαρίαν Κυριακοπούλου, την Γλυκεϊαν Καρδίαν (την όποιαν έρωτῶ εάν την γνωρίζῃ) και την "Ελληνικήν "Αναγνώστον (της όποιας ακόμη αναμένει επιστολήν) — ή "Αρθοδα Νεότης άσπάζεται τὸ "Αθηορόρον Κάριστρον, τὸ όποιόν γνωρίζει πάρα πολύ, και το πληροφορεῖ ότι θα γελῶσῃ πολύ όταν μάθῃ τὸν ὄνομά της — τὸ "Αρθος "Αρθῶν άσπάζεται τὸ Μανταρίνι της Χίου και συχαίρει τὸν Κυκλαδίτην δια τὰ Εύσημα πού πέρνει — τὸ "Αρθος της "Υπομνήσεως άσπάζεται την Ποιμενίδα της Δίρρης εις τὸ τετράδιον και τὸ επισκεπήτριον πού έστειλεν εις την Πενθοῦσαν Καρδίαν και από αυτά εμαθεν ότι είνε συνόνοματες και όμότυχοι : την συχαίρει δια την ώραιαν στυριγιαν : — ο Νουσταλγόν Βασιλειοεικόν ευχαριστεῖ τὸν Προσάπιδόφορον "Ισπότην και τὸν άρσενε τὸ ψευδώνυμόν του ; Άλλως να το άλλῆς — ή Μαρία Πολέμη έρωτῶ την Δέσποιναν Κοκκοπούδην αν ελαβε τὸ δελτάριόν της — ή Μικρά "Αμαζόν άσπάζεται την "Ανοϊδιάτικην Βραδύαν και επιθυμῶ να έχη μετ' αυτής αλληλογραφίαν, δια να μάθῃ καί τὸν ὄνομά της — ή "Ανοϊδιάτικη Βραδύα άσπάζεται την εξαδέλφην της "Ελένην Στεκοῦλη και ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της δια να ανταλλάξουν Μ. Μυστικά — ή Βίγλα συλλυπεῖται τὸν "Αγγελον της "Αγάπης δια τὸν θάνατον του πατρός του — ο "Εξόριστος Ναπολέων πληροφορεῖ την Νεραΐδαν τῶν Σπετσῶν ότι τάρχικα του είνε Δ. Π. και ότι εμάντεσε ποια είνε — ή Βίγλα συλλυπεῖται τὸν "Αγγελον της "Αγάπης δια τὸν θάνατον του πατρός του — ή Κοπηλάτικη Κύθρον χαίρετῶ τὸν "Ηρωα Θεοδῶ και έρωτῶ τὸν Μικρόν Γυμνασιόπαιδα πῶς πηγαίνουν τὰ μαθήματα ; — τὸ "Αθηορόρον Κάριστρον άσπάζεται την Τετραπέρατην και την Βιργιλίαν Λυκιαρδοπούλου.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νινταλλάξουν : ή Κοπηλάτικη Κύθρον με τὸν Ταυρομάχον "Οραίον Πρίγκιπα και Ναυταπούλαν της "Ανδρῶν — ή Κιαχῆ Μαργαρίτα με τὸ Κόκκινον Σκουφάκι, Ταυρομάχον, Παρδαλόν Γάτον, Βάδερ Πάουελλ και Άβραν τὸν "Αρίονος — ή Μαργαριτοφόρος με τὸν Λέοντα της Θαλάσσης, "Ασπρο Ποντικῶν "Ασπρο "Αραπάκι, Τάρταλον και Παρηγόριον "Αγγελον — ή Ποιμενίς της Δίρρης με τὸν Κινέζον Αἰ, Νουσταλγῶσαν "Ελληνίδα, Λιωτοπούλαν, Άβραν της Κερκυρας και Πειραΐκήν Άβραν — ή "Αμυδρά Λάμψις με τὸν "Αγγελον της "Αγάπης, Πικραμένην Καδοῦλαν και Πτερόποδα "Ερμηῆ — ή "Ανδρῶν της "Ερήμου με την Δίχραμον Φοῦκιαν (με τὸν ὄνομά της) — ή Θάλασσα της "Ανδρῶν με την Κυματίζουσαν

